

Stížnost, dovolávajíc se sama pravoplatnosti rozhodnutí žalovaného úřadu ze dne 5. září 1919 a opírajíc o ně svoje námitky, uznává tím, že zabrání místnosti, o niž jde, již rozhodnutím tím pravoplatně bylo vysloveno a směřuje tedy vlastně jen proti onomu dodatku naříkaného rozhodnutí, že lze místnosti oné užití bez omezení dříve vysloveného.

Námitky proti dodatku tomu vznesené jsou však, jak uvedeno, bezdůvodny a byla proto stížnost zamítnuta.

Pokud by ovšem vývodům stížnosti uplatňujícím, že stěžovatelka nemá kde uložit nábytek ze zabrané místnosti, mohlo se snad rozuměti tak, že brojí i proti zabrání, musela by stížnost býti odmítnuta, poněvadž zabrání samo vysloveno úřadem druhé stolice již rozhodnutím z 5. září 1919 a proti tomuto rozhodnutí stížnost na nejvyšší správní soud podána nebyla a tato stížnost byla by dle § 14 zákona o správním soudě opožděnou.

Č. 687.

Zabírání bytů: * Zmocnění obce ve smyslu předposledního odst. § 8 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. musí býti dáno, než obec zabírací usnesení vydá; nestačí, udělí-li je politický úřad teprve v rozhodnutí zamítajícím odpor proti zabrání.

(Nález ze dne 28. ledna 1921 č. 925.)

V ě c: Bohumil Ch. ve Svítkově proti okresní správě politické v Pardubicích o zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — — —

O stížnosti podané uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Naříkané rozhodnutí opírá se o ustanovení § 8, předposlední odstavec zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. Rozhodnutí však samo připouští a je to i ze spisů patrné, že obec, zabírajíc v domě stěžovatelčině dvě obytné místnosti, neměla zmocnění nadřízeného jí politického úřadu, které § 8, předposlední odstavec, předpokládá. Žalovaný úřad vychází ovšem z právního názoru, že nedostatek ten možno odčiniti tím, že zmocnění to se udělí dodatečně, po vysloveném obcí zabrání. Tento názor žalovaného úřadu je však právně mylný, jak plyne z této úvahy:

Dle § 11 cit. zák. nutno před vydáním zabíracího usnesení při jednání, vedeném se všemi zúčastněnými zjistiti, jsou-li dány podmínky pro zabrání bytu neb místností. Podmínkou zabrání dle § 8, předposledního odstavce, je však, aby obec měla pro ten který případ zmocnění nadřízeného jí politického úřadu, mají-li býti zabráněny místnosti, o které majitel bytu rozšířil svůj byt po 1. lednu 1917. Uváží-li se, že dle tohoto ustanovení lze zabráti byty do té míry, že majetníku nezbude ani tolik místností obytných, na něž by dle § 5 cit. zák. měl nárok, že jde tedy o výjimku, právo majitele bytu na zákonem stanovenou míru bytu ještě dále omezující, je zřejmo, že ustanovení to musí býti vykládáno přesně dle

znění zákona a nelze proto připustiti, aby zmocnění to uděleno bylo do-
datečně, teprve po zabrání.

Je tedy naříkané rozhodnutí, opírající se o ustanovení § 8, předposl.
odstavce, v odporu se zákonem, poněvadž nebylo v době zabrání přede-
psaného zmocnění obce k zabrání dle tohoto ustanovení a bylo proto
naříkané rozhodnutí zrušeno dle § 7 zák. o správním soudě ...

Č. 688.

Zabírání bytů: * Uprázdnil-li se byt dosud nepronajatý, nestává
se již tímto uprázdněním »druhým bytem« vlastníka domu ve smyslu § 8
č. 5 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

(Nález ze dne 31. ledna 1921 č. 619.¹⁾)

Věc: Alexandr T. v Loučení proti společnému bytovému úřadu
v Nymburce o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti MUDra Komenia V. zabral společný bytový
úřad v Nymburce rozhodnutím z 21. listopadu 1920 č. 55 bez dalšího ří-
zení dle § 2 a 5 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. v domě stěžovatelově
čp. 74 v Čachovicích celý dům jako byt prázdný, jehož majitel nepo-
třebuje.

O stížnosti do tohoto nálezu podané uvažil nejvyšší správní soud
takto:

Ačkoliv v naříkaném rozhodnutí citovány jsou §§ 2 a 5 zák. bytového,
jest přes to z připojeného výslovného odůvodnění, že majitel bytu toho
nepotřebuje, za to míti, že naříkané rozhodnutí opírá se jen o § 8 č. 5 byt.
zák., ježto jediné v tomto bodě jedná se o bytech, které jejich majetníci
nepotřebují. Ježto dle § 24, odst. 2 byt. zákona zůstává společnému by-
tovému úřadu v každém případě vyhrazeno právo zabírat byty,
má-li toto býti opřeno o ustanovení § 8 č. 5 cit. zák., není námitka stíž-
nosti, že předem měl rozhodnouti obecní úřad v Čachovicích, důvodnou,
třebas též vskutku dle výměru z 31. března 1920 k provádění zákona
o zabírání bytův obcemi řádně byl zmocněn, ježto zmocnění toto na
případ § 8 č. 5 se nevztahuje.

Dle toho žalovaný úřad opíraje se o ustanovení § 8 č. 5 byt. zák., dle
něhož mohl s přejitím obce zabrání provést, vycházel ze zjištění, že
stěžovatel má dva byty, jeden v Loučení, jeden v Čachovicích v domě
čp. 74 a sice tento druhý byt že má stěžovatel jsa vlastníkem domu tím,
že dosavadní nájemník se vystěhoval. Názor ten jest však nesprávný.
Aby mohlo se použití ustanovení § 8 č. 5, musí majitel bytu míti dva
byty k uspokojení své bytové potřeby.

Vlastník domu není majitelem každého bytu v jeho domě se naléza-
jícího již z důvodu svého vlastnictví, nýbrž jest majitelem jen onoho

¹⁾ Stejně další judikatura, na př. nález ze dne 2. července 1921 č. 8601.